

ПРОЛОГ

Прекрасна мить на вулиці Військової
Могутності та момент зіткнення
із привидом на мосту
Їнянь*

Серед усіх божеств Небесного Царства було одне найбільш відоме — Посміховисько трьох царств.

Легенди розповідають, що вісімсот років тому на Центральних рівнинах існувало королівство під назвою Сяньле**. Воно мало чотири найцінніші скарби: перше — неймовірної вроди дівчат, друге — витончені музичні та літературні твори, третє — безмежне багатство золота й дорогоцінного каміння, а четверте — Його Високість Наслідного Принца.

Цей принц був надзвичайним юнаком. Його батьки дуже любили свого сина. Плакаючи надію, вони з гордістю часто повторювали: «Наш син стане мудрим правителем, він залишить слід на століття». Усі навколо виявляли йому щиру любов та захоплення.

* Назва мосту Їнянь (一念桥 yīniàn qiáo) означає буддистський термін «момент, мить». — Тут і далі — прим. пер.

** У назві «Сяньле» (仙樂 xiānlè) другий ієрогліф 樂 має два варіанти прочитання: lè (ле) та yuè (юе), від яких залежить значення. У варіанті 仙樂 xiānlè переклад буде «божественний та веселий», у варіанті 仙樂 xiānyuè — «чарівна райська музика».

Однак сам принц зовсім не був зацікавлений у королівській владі та розкошах. Те, що його справді цікавило, він описував своєю улюбленою фразою:

— Я хочу рятувати людей!

У юності Наслідний Принц Сяньле прагнув духовного вдосконалення. Цей його шлях описують дві короткі історії.

Перша називається «Прекрасна мить на вулиці Військової Могутності».

Того року, коли принцу виповнилося сімнадцять, у Королівстві Сяньле проводили Небесну церемонію Шан'юань*.

У день церемонії на вулиці Військової Могутності на верхніх поверхах будівель захоплено гомоніли представники аристократії всієї країни. Попереду процесії йшли славетні королівські воїни в обладунках, за ними — молоді дівчата, які своїми білосніжними руками розкидали пелюстки квітів. Із золотої колісниці поміж великого натовпу звучала дивовижна музика, яку було чутно на всю столицю. Позаду процесії виділялася велична сцена, яку тягнуло шістнадцятеро білих коней із золотими вуздечками. На цій високій сцені, у центрі всієї процесії, стояв воїн, який завойовував прихильність богів.

* Щорічне велике жертвоприношення небесам, яке здійснював імператор у Давньому Китаї. Відбувалося під час святкування Фестивалю Ліхтарів, п'ятнадцятого дня першого місяця за місячним календарем.

Золота маска прикрашала обличчя воїна, розкішне вбрання огортало його постать, а в руках виблискував дорогоцінний меч. Він грав роль приборкувача зла, найсильнішого військового бога за останню тисячу років — Небесного Імператора, Верховного бога Військової Могутності Дзюньву.

Бути обраним на цю роль вважалося найбільшою честю, адже критерії відбору були надзвичайно суворими. І того року обрали саме Його Високість Наслідного Принца Сяньле. Усі в країні вважали, що він покаже найбільш захопливий виступ за всю історію святкувань. Однак того дня сталося дещо непередбачуване.

Під час третього кола процесія проходила повз міську стіну. У той момент на величній сцені військового бога саме повинен був вразити демона.

Це була кульмінація вистави — натовп обабіч вулиці завмер у напруженому очікуванні. На верхівці міської стіни юрмилися люди, намагаючись піднятися навшпиньки, щоб якнайкраще побачити сцену.

Саме у цей момент із краю стіни впала маленька дитина...

Площу сколихнув відчайдушний крик. Люди завмерли, очікуючи страшного: ось-ось дитина вдариться об бруківку! Але наслідний принц блискавично зреагував: одним стрімким рухом він підхопив малечу.

Поки людське око встигло побачити лише проблиск білого силуету, що пролетів, наче птах, наслідний принц уже приземлився з маленькою дитиною в обіймах. Золота маска впала, і всі завмерли, вражені красою обличчя юного воїна.

Народ радісно вирував, тоді як камеральні наставники та сановники спохмурніли.

Кожне коло, яке процесія здійснювала навкруг столиці, символізувало один рік миру та злагоди в країні. Церемонію було перервано на третьому колі. То це означало, що країні залишилося існувати всього три роки?!

Яке нещастя!

Камеральні наставники та сановники запросили наслідного принца на розмову. Обережно добираючи слова, вони запитали:

— Ваша Високосте, чи не хотіли б ви покаятися в скоєному та місяць провести в медитації обличчям до стіни? Насправді не потрібно буде сидіти в медитації, достатньо лиш одного наміру це зробити.

Але наслідний принц усміхнувся й відповів:

— У цьому немає потреби, — а потім додав: — Не бачу нічого поганого в тому, що я врятував людину. Як можуть небеса засуджувати мене за правильний вчинок?

— Краще зробити, ніж потім шкодувати. А якщо небеса все-таки засудять вас?

— Тоді вони помилятимуться. Чому той, хто правий, має просити вибачення перед тими, хто неправий?

Ось якою людиною був Його Високість Наслідний Принц. На його шляху ніколи не траплялося того, чого він не зміг би зробити, і людей, які б його не любили. Він був істиною Царства Смертних, центром усього світу.

Тому камеральні наставники у відчаї могли лише думати: «Та що ти, до біса, знаєш?!». Але зробити нічого

не могли, адже говорити зайве Його Високості вони не сміли. Та він усе одно їх не послухав би.

Друга історія називається «Момент зіткнення з привидом на мосту Їнянь».

Легенда розповідає, що на південь від ріки Хванхе, стояв міст, який мав назву Їнянь. На цьому мосту вже багато років блукав один привид.

Цей привид був надзвичайно страшним: на ньому були розбиті обладунки, за його ступнями тягнувся пекельний вогонь, а тіло було пронизане зброєю та стрілами, через що воно сочилось кров'ю. З кожним кроком він залишав по собі сліди крові та полум'я. І раз у кілька років він зненацька з'являвся посеред ночі та блукав біля мосту, зупиняючи мандрівників, аби поставити їм три запитання:

«Що це за місце?»

«Хто я?»

«Що мені робити?»

Якщо людина відповідала неправильно, привид пожирав її. Ніхто так і не знав, якими були правильні відповіді. Тож протягом років цей привид зжер незліченну кількість мандрівників.

Під час своєї мандрівки про ці події дізнався Його Високість Наслідний Принц, якому тоді було сімнадцять років. Відшукавши міст Їнянь, він щонаочі стояв там на варті. Зрештою, однієї ночі він зустрів цього привида.

Привид і справді був таким моторошним та жахливим, як в оповідях. Він задав принцу перше запитання, і той, усміхнувшись, відповів:

— Це місце — Царство людей.

Однак привид прокричав:

— Це місце нескінченних страждань!

Неправильна відповідь.

Принц подумав: «Якщо все одно всі три відповіді будуть неправильними, навіщо чекати, поки він задасть усі?». Тоді він оголив свою зброю і кинувся в бій.

Наслідний принц був вправним у бойових мистецтвах, але привид був жорстоким і безстрашним. Вони розпалили такий страшний бій, що майже перекинули сонце й місяць. Та зрештою воїн переміг привида.

Після того як примара зникла, принц вирішив посадити квітуче дерево біля мосту. У цей час повз проходив даоський чернець. Помітивши, як принц розсипає жменю жовтої землі на згадку про привида, чернець запитав його:

— Що це ти робиш?

— Тіло перебуває у стражданнях, душа залишається в блаженстві, — відповів йому наслідний принц.

Коли чернець почув це, він злегка усміхнувся та перетворився на божество. Ступивши на благовісну хмару, він прикликав сильний вітер і вознісся до небесного світа. Тільки тоді наслідний принц зрозумів, що йому пощастило зіткнутися з Небесним Імператором Військової Могутності, який особисто зійшов у Царство Смертних, аби приборкати зло.

Боги помітили видатного принца ще під час церемонії Шан'юань, коли він, виконуючи роль Воїна, здійснив той вчинок. Тож після того, як Небесний Імператор зустрівся з ним на мосту Їнянь, боги запитали імператора:

— Що ви думаєте про Його Високість?

Небесний Імператор відповів лише вісьмома словами:

— Майбутні звершення цієї видатної дитини неможливо буде виміряти.

Тієї ночі в небі спостерігалось дивне явище — розігралася сильна буря. Серед спалахів блискавок і гуркоту грому Його Високість Наслідний Принц вознісся на небеса.

Він, безсумнівно, був справжнім улюбленцем небес.

Принцом захоплювався весь його народ, тож після вознесення у кожному куточку Сяньле на його честь побудували храми та святині, звели статуї, аби люди могли йому поклонитися. За кілька коротких років палац наслідного принца Сяньле здобув незрівнянну славу та вмить розквітнув.

Так тривало три роки, поки Царство Смертних не поринуло в хаос. Серед людей поширилася епідемія, і Королівство Сяньле було повністю знищене.

Народ нарешті усвідомив одну річ: наслідний принц, якому вони поклонялися, як богу, ніколи не був таким досконалим чи могутнім, яким вони його вважали.

Скалічені люди, які втратили свої родини та домівки, вирішили виплеснути всю злість, поवालвши божественні статуї та спаливши храми Його Високості. Вогонь сягав небес, горів сім днів та сім ночей, поки колишня велич принца не перетворилася на суцільний попіл.

Духовні сили Його Високості запечатали, і він був скинутий назад у Царство Смертних.